

Hát részekre szakítható-e Krisztus?

1Kor 1,13

Az utolsó pár évtized világlétsége az etnikai önazonosság-keresés. Felbomlottak a többnemzetiségű államok, egy nyelvet beszélő kisebb-nagyobb népcsoportok úgy vélték, hogy önálló országban majd megtalálják identitásukat. Ezzel párhuzamosan történt az egyház tagolódása: megjelentek azok, akik keresztyénségük megélését nem abban az egyházban keresték, amelyben születtek, s olyan vallási csoportosulások szaporodtak el, amelyekben az egyház ismertetőjegyeit már alig lehet felfedezni, és amelyek közül egyesek már le is szakadtak a Krisztus-testről.

És a gyülekezet? Mert hát Pál apostol arról beszél, hogy a korinthusi pártoskodók úgy viselkednek, mintha a Krisztus-test részekre osztható lenne. Ott, akkor, Pál, Apollós, Kéfás prédikált, nyilván, különbözőképpen – az egyik plántált, a másik öntözött –, de ugyanazt az evangéliumot hirdették, ugyanarról a Krisztusról tettek bizonyosságot.

Elszomorodva látjuk gyülekezeteink megoszlását. Behozzuk a világot az egyházba:

- a politikai hovatartozás szerint tekintünk egyháztag-társainkra,
- az elszegényedettek irigykedve vagy vádaskodva néznek az újjazdagokra, akik lenézik azokat, akiknek nem sikerült a gazdasági létrán feljebb kerülni,
- nem tudjuk gyülekezeti szinten kezelni a cigánykérdést,
- a „kegyesek” és a „józanon gondolkozók”, a meditatív és az aktív beállítottságú tagok már-már kirekesztenék egymást az egyházból.

Az egymás elfogadása és a gyülekezeti egység érdekében figyeljünk fel egy pár páli intelmre: Egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, mondja az úrvacsorázó gyülekezetnek (1Kor 10,17); különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz (1Kor 12,5); egy testté keresztteltettünk meg (1Kor 12,13). A mennyei Krisztust nem lehet részekre szakítani, de a gyülekezet megszaggathatja önmagát, és ezzel, mint olyan megsemmisül.

Önkötelezésünk, feladatvállalásunk három irányú lehet:

1. *El kell ismernünk* társaink másságát. Isten nem teremtett egyforma embert, különböző testi, lelki, szellemi alkattal ruházott fel. Ez nemcsak egy kényszerű helyzet elismerése, hanem öröme is vezethet, hogy Isten így osztotta szét a kegyelmi ajándékokat és a talentumokat. A bűnököt nem szabad elfogadni, de a bűnös megtérítéséről csak végső esetben mondhatunk le.

2. Ehhez *szemléleváltozásra*, bibliai szóval élve, *megtérésre* van szükség, de ezt első sorban ne másoktól igényeljük, vagy éppen erőszakoljuk, hanem saját magunktól. Hiszen nem csupán ő a „más”, hanem én vagyok az, és talán a többieknek is el kell fogadniuk az én másságomat.

3. Az elfogadásnak a szeretet légkörében kell megtörténnie, annak ugyanis, hogy keresem a társam irányába a szeretetből történő *szolgálat* alkalmait. Ez első fokon még „csak” azt jelenti, hogy „ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi...”

(1Kor 12,26), de a mások iránti szeretet akkor teljesedik ki, amikor készen állok az „irgalmas szamaritánusi” tette.

Egy kör alakú hegy aljában keringünk. Látható távolságban előttünk halad „az a másik”. Próbáljuk utolérni, hogy benne társra találjunk; ezért, és nem üldözőkként, hogy szavainkkal megalázzuk, vagy tetteinkkel kiebrudaljuk erről a körpályáról. Heves Péterek és szelíd Jánosok, kételkedő Tamások, de hitre jutott Tamások is, rangot kereső Zebedeus-fiak, Jézust azonnal követő Máték és a később válaszoló Pálok haladunk egymás mögött. Milyen sokszor nem sikerül jó szándékunk ellenére sem eljutni a másikig! Pedig van egy találkozóhely: a hegy tetején ott áll a keresztes, s akik oda felérnek, megtalálják Őt és egymást, mert „Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban” (Gal 3,28).

Megjelent a Mária és Márta magazin 2012/2. 2. oldalán.